2. Hvis dette mål skal nås, er det især nødvendigt at fremme bevidstgørelsen med hensyn til følgende forhold:

— miljøet set som menneskehedens fælles arv

— den økologiske ligevægt og betydningen af, at den opretholdes

— retten til at leve i et miljø, der ikke er forurenet

— nødvendigheden af at sikre, at naturens ressourcer udnyttes fornuftigt

— menneskets påvirkning af miljøet på det lokale plan, på landsplan og på verdensplan

— den måde, hvorpå enhver gennem sin adfærd, bl.a. som forbruger, kan bidrage til miljøbeskyttelse.

Artikel 2

1. Medlemsstaternes kompetente myndigheder sikrer i samarbejde med de lokale organer og i påkommende tilfælde med elevernes forældre, at de i artikel 1, stk. 2, omhandlede emner indføres på alle undervisningstrin inden for den almene undervisning og erhvervsuddannelse (herunder voksenundervisning).

Medlemsstaternes kompetente myndigheder skal med henblik herpå

— tage disse emner i betragtning ved udarbejdelse af læseplaner for de relevante fag samt ved tilrettelæggelse af tværfaglige undervisningsforløb

— planlægge foranstaltninger uden for skolen for i praksis at afprøve de erhvervede teoretiske miljøkundskaber

— drage omsorg for, at der gennem lærernes grunduddannelse og efter- og videreuddannelse sker en forøgelse af deres faglige indsigt på miljøområdet, bla. ved hjælp af pilotforsøg og forskningsprojekter

— tage konkrete skridt til udarbejdelse af egnet undervisningsmateriale til lærere og elever.

2. Medlemsstaterne fremmer ligeledes uddannelsen af specialister i de forskellige fag, der vedrører miljøet, bl.a. ved at indføre økologiske emner i efteruddannelsen. Dette skal også ske inden for erhvervsuddannelserne og de højere uddannelser, således at de fremtidige fagfolk i så høj grad som muligt ved deres adfærd kan fremme beskyttelsen af miljøet og naturens ressourcer.

3. For at de foranstaltninger, der omhandles i de to foregående stykker, bedre kan integreres i de forskellige undervisnings- og erhvervsuddannelsessystemers pædagogiske strukturer, opstiller de kompetente myndigheder i hver medlemsstat et program, hvori der redegøres for gennemførelsesbestemmelserne med hensyn til den i artikel 1, stk. 1, omhandlede målsætning.

4. I denne planlægning skal der bl.a. tages hensyn til, at undervisning i miljøforhold i høj grad er et tværfagligt anliggende, der inddrager både naturvidenskabelige og samfundsvidenskabelige fag.

Artikel 3

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme denne beslutning senest den 1. april 1990, og de underretter straks Kommissionen herom.

Artikel 4

Kommissionen forelægger Rådet og Europa-Parlamentet en rapport om denne beslutnings gennemførelse inden den 1. juli 1992.

Artikel 5

Denne beslutning er rettet til medlemsstaterne.

Forslag til Rådets henstilling til medlemsstaterne om fremme af samarbejdet mellem offentlige elektricitetsforsyningsvirksomheder og selvstændige producenter

KOM(88) 225 endelig udg.

(Forelagt Rådet af Kommissionen den 19. maj 1988)

(88/C 172/10)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER —

som henviser til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 235,

som henviser til forslag fra Kommissionen,

som henviser til udtalelse fra Europa-Parlamentet,

som henviser til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg, og som tager følgende i betragtning:

I sin resolution af 16. september 1986 om nye energipolitiske mål for Fællesskabet frem til 1995 (1) opstillede Rådet som sektormæssige målsætninger en mere effektiv udnyttelse af energien inden for alle sektorer samt et større bidrag fra nye og vedvarende energikilder;

efter Rådets resolution af 26. november 1986 om EF-retningslinjer for udvikling af nye og vedvarende energikilder (2) har Kommissionen allerede foreslået Rådet en henstilling til medlemsstaterne om udvidet anvendelse af vedvarende energikilder i Fællesskabet (3);

kraftvarmeproduktionen og affaldsenergier (affaldsforbrænding og udnyttelse af industriel spildvarme) vil med deres potentiale i form af besparelser i de ikke vedvarende energikilder samt oliesubstitution også kunne yde et vigtigt bidrag til gennemførelsen af Fællesskabets energipolitiske mål for 1995;

elproduktionen er et fælles anvendelsesområde for såvel de vedvarende energikilder som for affaldsenergier og kraftvarme og er derfor af central betydning for udviklingen af disse energiforsyningsmuligheder;

disse metoder til elproduktion egner sig ifølge sagens natur især for selvstændig produktion uden for den offentlige forsyning;

hvorvidt den selvstændige elproduktion på basis af vedvarende energier, affaldsenergier og kraftvarme bliver økonomisk rentabel, vil også afhænge af, hvilken form for samarbejde der kan opnås med de offentlige elforsyningsvirksomheder, dvs. betingelserne for indkobling af overskudsstrøm, køb af ekstrastrøm og elreserver;

der er visse gældende love og administrative forskrifter, som kan udgøre en hindring for udvikling af selvstændig elproduktion på basis af vedvarende energier, affaldsenergier og kraftvarme;

afregningen for den selvstændige producents indkobling i det offentlige net bør lægge sig tæt op ad de omkostninger, som spares i den offentlige forsyning, således at den selvstændige producent sikres rimelige indtægter;

der bør fastsættes en ramme bestående af egnede foranstaltninger, som kan regulere elsamarbejdet mellem de selvstændige producenter og elforsyningsvirksomhederne efter fælles principper, således at der skabes bedre forudsætninger for en videreudvikling af den selvstændige produktion af elektricitet på basis af vedvarende energier, affaldsenergier og kraftvarme i Fællesskabet —

HENSTILLER TIL MEDLEMSSTATERNE:

1. at der til fremme af den selvstændige produktion af elektrisk energi på gundlag af vedvarende energikilder, affaldsenergier eller ved hjælp af kraftvarme indføres en ramme for samarbejdet mellem offentlige elforsyningsvirksomheder og alle selvstændige producenter, som arbejder på grundlag af ovennævnte energikilder, således at de gensidige leveringsbetingelser med hensyn til mængde og pris reguleres efter fælles principper

2. at skabelsen af denne ramme lettes gennem indførelse af fælles kontraktkriterier

   — enten i form af frivillige aftaler mellem de berørte parter

   — eller, såfremt dette er nødvendigt, i form af vedtagelse af særlige love eller administrative bestemmelser

   og at de eksisterende love eller administrative bestemmelser, som er i modstrid med sådanne kriterier, tilpasses i overensstemmelse hermed. Desuden bør det undersøges, om det er nødvendigt at fastlægge særlige procedurer til afgørelse af tvister om kontraktvilkårene

3. at der inden for rammerne af sådanne aftaler eller bestemmelser sikres

   3.1. for så vidt angår mængderne

   — at der principielt skabes muligheder for den selvstændige produktion af elektrisk energi på grundlag af vedvarende energikilder, affaldsenergier eller kraftvarme, for så vidt offentlige interesser ikke skades heraf, og at love eller administrative bestemmelser eller de offentlige elforsyningsvirksomheders betingelser heller ikke skaber hindringer for denne produktion

   — at de offentlige forsyningsvirksomheder forpligtes til at opkøbe de overskudsstrømmængder, der opstår ved den selvstændige produktion på grundlag af vedvarende energikilder, affaldsenergier eller kraftvarme, for så vidt en rentabel udnyttelse af de offentlige forsyningsvirksomheders bestående produktionsanlæg ikke berøres heraf

   3.2. for så vidt angår priserne

   — på elektrisk energi, som fremstilles i selvstændige anlæg på grundlag af vedvarende energikilder, affaldsenergier og kraftvarme, og som indkobles i det offentlige forsyningsnet, at indkoblingsafregningen

   — fastlægges uafhængig af den til denne selvstændige produktion anvendte energiform

(1) EFT nr. C 241 af 25. 9. 1986.
(2) EFT nr. C 316 af 9. 12. 1986.
(3) KOM(87) 432 endelig udg. af 28. 9. 1987.

— principielt bestemmes på grundlag af de omkostninger, som i gennemsnit på lang sigt spares i den offentlige forsyning inden for det pågældende område

— mindst svarer til de variable omkostninger, der spares i den offentlige forsyning, dvs. hovedsagelig omkostningerne til det brændsel, der spares

— principielt sikrer den selvstændige leverandør en ekstra godtgørelse, i det omfang han bidrager til besparelser i kapacitetsomkostningerne i den offentlige forsyning ved at producere eller købe elektrisk energi. Denne godtgørelses størrelse skal være afhængig af, hvor regelmæssigt den selvstændige producents kraftværksydelse er til rådighed, især i højlastperioder

— at betalingen for levering af elektricitet fra den offentlige forsyning fastlægges således, at den selvstændige producent behandles på samme måde som tilsvarende aftagere uden selvstændig produktion

— at bestemmelserne for disse godtgørelser og betalinger gøres så gennemskuelige som muligt

4. at Kommissionen efter tre års forløb aflægger beretning om udviklingen i samarbejdet mellem offentlige elforsyningsvirksomheder og selvstændige producenter.